

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ  
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ  
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ



ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ  
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ:  
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ  
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :** Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. (Συνέχεια). — Ὑπόθεσις, κωμωδίας, διήγημα Α. Karr, μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. (Συνέχ. καὶ τέλος). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλας Χανούμ. (Συνέχεια). — Ἡ Συναλλαγή, ἐνετικὸν διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:**  
Ἐν Ἀθήναις· δραχ. 5, ταῖς ἡραρξίαις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10  
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.  
Δις συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας  
διὰ γραμματοσφραγῆς καὶ χαρτονομισμάτων  
παντὸς ἔθνους.



Ὁ Κοκονάς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ὀπισθεν τοῦ Λαουριέρου ... [Κεφάλαιον Ζ'].

### Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ Ξενοδόχος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν Δελαμούλ, ἀλλ' ἤρκεσθη εἰς τὸ νὰ θίξῃ ελαφρῶς τὸν σκουφὸν του. Ἐξακολουθῶν δὲ νὰ προσβλέπῃ φιλοφρόνως τὸν Κοκονάς, εἶπε:

— Λοιπὸν, ὁ κύριος πηγαίνει εἰς ἐντάμωσιν τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης; Ὁ κύριος εἶναι ἀρκετὰ εὐτυχής, καὶ ἀναμφιβόλως ἦλθε διὰ...

— Διὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς.  
— Διὰ τὴν ἑορτήν, ἀπήντησεν ὁ Ξενο-

— Ἐπρεπε νὰ εἰπῆς διὰ τὰς ἑορτάς, διότι οἱ Παριεῖσι πλημμυροῦσιν ἀπὸ ἑορτάς, ὡς ἤκουσας νὰ λέγωσι. Τουλάχιστον δὲν ἀκούει τις νὰ ὀμιλῶσι δι' ἄλλο. Ἡ διὰ χοροῦς, διὰ συμπόσια καὶ διασκεδάσεις. Καὶ λοιπὸν, ἐν Παριεῖσι δὲν διασκεδάζετε πάλυ;

— Μετρίως, κύριε. τουλάχιστον ἕως σήμερον, ἀπήντησεν ὁ Ξενοδόχος. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν.

— Καὶ ὅμως οἱ γάμοι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἐλύουσιν ἐδῶ πιλλοῦς, εἶπεν ὁ Δελαμούλ.

— Πολλοὺς Οὐγονόττους; ναι, κύριε, ἀπήντησε τραχέως ὁ Ξενοδόχος. Εἶτα με-

ριοὶ μήπως ἀνήκουσιν εἰς αὐτὴν τὴν θρησκείαν;

— Ἐγὼ Οὐγονόττος!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Ἀμ δέ!, εἶμαι καθολικὸς ὅσον καὶ ὁ ἅγιος ἡμῶν πατήρ, ὁ Πάπας.

Ὁ Λαουριέρος ἐστράφη πρὸς τὸν Δελαμούλ ὡς θέλων νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτὸν ἀλλ' ὁ Δελαμούλ, εἶτε μὴ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματός τοῦ Ξενοδόχου, εἶτε μὴ κρίνας καλὸν νὰ ἀπαντήσῃ, ἀπέφυγε τοῦτο δι' ἑτέρας ἐρωτήσεως, εἰπὼν:

— Ἄν δὲν γνωρίζετε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, κύρ Λαουριέρε, μήπως γνωρίζετε τὸν κ. Ναύαρχον; Ἦκουσας νὰ λέγωσιν ὅτι ὁ κ. Ναύαρχος εἶναι ἐπισκοπὴν τινα εἰς τὴν Αὐ-

λὴν, ἐπειδὴ δὲ καὶ εἶμαι συστημένος εἰς αὐτὸν ἐπεθύμουν, ἂν ἡ διεύθυνσίς του δὲν σοῦ σχίζῃ τὸ στόμαμα, νὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ.

— Ἐκατόφκει εἰς τὴν Ὀδὸν *Béthisy*, κύριε, ἐδῶ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος μετ' ἐνδομούχου εὐχαριστήσεως, ἣν δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ.

— Πῶς, κατόφκει; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ. Τί!, ἀνεχώρησεν;

— Ναί· ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον ἴσως.

— Τί; ἀνέκραζαν ἐν χορῶ οἱ δύο εὐπατρίδαι. Ὁ ναύαρχος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου!

— Καὶ τί! κύριε Κοκονάς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ξενοδόχος μετὰ πονηροῦ μειδιάματος, εἶθε ἐκ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Γκίζης καὶ ἀγνοεῖτε τοῦτο;

— Ποῖον τοῦτο;

— Ὅτι προχθές, διερχόμενος τὴν πλατεῖαν τοῦ *Saint-Germain-l'Auxerrois*, ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ παπᾶ-Πέτρου Πίλου, ὁ ναύαρχος ἐκτυπήθη διὰ πυροβόλου.

— Καὶ ἐφονεύθη; ἀνέκραζεν ὁ Δελαμόλ.

— Ὅχι· ἡ σφαῖρα τοῦ ἔσπασε τὸν βραχίονα καὶ τοῦ ἔκοψε δύο δάκτυλα· ἐλπίζεται ὅμως ὅτι ἡ σφαῖρα ἦτο δηλητηριασμένη.

— Πῶς, ἀθλίε!, ἀνέκραζεν ὁ Δελαμόλ. Ἐλπίζεται; . . .

— Θέλω νὰ εἰπῶ πιστεύεται, ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος, ἄς μὴ μαλώσωμεν τώρα διὰ μίαν λέξιν. Ἐσφαλὲν ἡ γλῶσσά μου.

Καὶ ὁ κύρ Λακουριέρος στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ βλέπων τὸν Κοκονάς, ἐξήγαγε τὴν γλῶσσάν του σαρκαστικώτατα, συνοδεύσας τὸ κίνημά του τοῦτο καὶ διὰ λίαν ἐκφραστικοῦ βλέμματος.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Κοκονάς ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἀλήθεια; ἐψιθύρισεν ὁ Δελαμόλ μετ' ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως.

— Συνέβη, καθὼς ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ, κύριοι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Τότε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, πηγαίνω εἰς τὸ Λούβρον χωρὶς νὰ χάσω στιγμήν. Θὰ εὔρω ἐκεῖ τὸν βασιλέα Ἐρρίκον;

— Δυνατόν, διότι ἐκεῖ κατοικεῖ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης πηγαίνω εἰς τὸ Λούβρον, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Θὰ εὔρω ἐκεῖ τὸν δούκα τῆς Γκίζης;

— Πιθανόν, διότι πρὸ μιᾶς στιγμῆς τὸν εἶδον νὰ ἀπεράσῃ ἐδῶθεν μὲ διακοσίους εὐπατρίδας.

— Τότε, ἔλθετε κύριε Κοκονάς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Σὰς ἀκολουθῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ἀλλὰ τὸ δεῖνόν σας, εὐπατρίδαι μου; ἠρώτησεν ὁ Λακουριέρος.

— Ἄ!, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἴσως δειπνήσω μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ δούκου τῆς Γκίζης, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν παρετήρησε τοὺς δύο εὐπατρίδας λαβόντας τὴν εἰς Λούβρον ἄγουςαν, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ καθαρίσω τὸ κρά-

νος μου, νὰ ἐτοιμάσω τὴν θρυαλλίδα τοῦ τουφεκιοῦ μου, καὶ νὰ ἀκονίσω τὴν λόγχην μου. Δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί συμβαίνει.

## Ε'

## ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ ΕΙΔΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΓΕΝΙΚΩΣ

Οἱ δύο εὐπατρίδαι, λαβόντες πληροφορίας παρὰ τοῦ πρώτου ὃν συνήτησαν, διήλθον τὴν ὁδὸν *Laferrière* καὶ τὴν ὁδὸν *Saint-Germain-l'Auxerrois*, καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ εὑρεθῶσι πρὸ τοῦ Λούβρου, οὕτινος οἱ πύργου ἤρξαντο συγχέομενοι μετὰ τῶν πρώτων σκιῶν τῆς ἑσπέρας.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς τὸν Δελαμόλ, ὅστις στὰς ἐνώπιον τοῦ παλαιοῦ φρουρίου παρετήρησε μετ' ἱεροῦ σεβασμοῦ τὰς κινήτας αὐτοῦ γαφύρας, τὰ στενὰ παράθυρά του, καὶ τοὺς πρὸς κωδωνοστάσια ὁμοιάζοντας ὄψεις πύργου του, οὓς εἶδεν αἰφνης ἐνώπιόν του.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἡ καρδία μου πάλλει βιαίως. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι ὑπερμέτρως δειλός· ἀλλ' ἀγνοῶ διατί τὸ παλάτιον τοῦτο μοὶ φαίνεται πένθιμον καὶ—ἄς τὸ εἶπω—φοβερόν!

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἀγνοῶ τί μοὺ συμβαίνει, ἀλλ' εἶμαι τόσοσιν εὐθυμος, ὅσον σπανίως. Καὶ ὅμως ὁ ἱματισμός μου εἶναι ὀλίγον ἀτημέλητος, προσέθετο, ῥίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὀδοπορικῆς του περιβολῆς. Ἀλλὰ, τί! Ἐχει πάντοτε κανεὶς τὸ ἱπποτικὸν ὕφος. Ἐπειτα αἱ διαταγαὶ μοὶ μοὶ συνίστων ταχύτητα. Θὰ μὲ ὑποδεθῶσι λοιπὸν καλῶς, διότι ὑπήκουσα προθύμως.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των συνταρασόμενοι ἕκαστος ἐκ τῶν αἰσθημάτων ἅτινα εἶχον ἐκφράσει.

Ἐπῆρξεν ἰσχυρὰ φρουρὰ ἐν τῷ Λούβρω. Πάντες οἱ σταθμοὶ εἶχον διπλασιασθῆ. Ὅθεν οἱ δύο ἡμῶν ὀδοιπόροι εὑρέθησαν κατ' ἀρχὰς περιπεπλεγμένοι λίαν. Ἄλλ' ὁ Κοκονάς, ὅστις εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Γκίζης ἦτο σεβαστὸν παρὰ τοῖς Παρισιοῖς, πλησιάσας εἰς τινα τῶν φρουρῶν καὶ ἐπικαλεσθεὶς τὸ ἰσχυρότατον τοῦτο ὄνομα, ἠρώτησεν ἂν χάρις εἰς αὐτὸ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Λούβρον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Γκίζης ἐφάνη ποιῆσαν καὶ ἐπὶ τοῦ στρατιώτου τὸ σύνθημα ἀπτελέσμα. Καὶ ὅμως ἠρώτησε τὸν Κοκονάς ἂν εἶχε τὸ σύνθημα.

Ὁ Κοκονάς ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν τὸ εἶχε.

— Τότε μακράν, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ φρουρός.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμήν ἀνῆρτις, ὅστις συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ σταθμοῦ καὶ εἶχεν ἀκούσει τὸν Κοκονάς ἐπικαλούμενον τὸ ὄνομα τοῦ Γκίζης ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ Λούβρον, ἐγκατέλειπε τὴν συνομιλίαν του καὶ προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ:

— Τί φέλετε τὸν κιοῦριο Γκιούζη;

— Θέλω νὰ τῷ ὁμιλήσω, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς μειδιῶν.

— Ἀντύνατο! Ὁ ντοῦκας εἶναι μὲ τὸ βασιλέα.

— Καὶ ὅμως ἔχω ἐπιστολὴν διὰ νὰ ἔλθω εἰς Παρισίους.

— Ἄ!, ἔχετε γράμμα;

— Ναί· καὶ ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακράν.

— Ἄ! ἔρκεστε ἀπὸ πολὺ μακρά;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Πεδεμόντιον.

— Γκαλά! γκαλά!, Ἀλλάντζει τὸ πρᾶγμα. Καὶ λέγεσθε;

— Κόμης Ἀνίβας τοῦ Κοκονάς.

— Γκαλά!, γκαλά!, Ντόσετέ μου τὸ γράμμα κιοῦριε Ἀνήθα.

— Ἰδοῦ, εἰς τὴν πίστιν μου, εἰς ἀξιόλογον ἀνθρώπος, εἶπεν ὁ Δελαμόλ μονολογῶν, ἄς εὑρισκον καὶ ἐγὼ ἕνα ὅμοιον διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ἀλλά, ντόσετέ μου λοιπὸν τὸ γράμμα, ἐξηκολούθησεν ὁ γερμανὸς εὐπατρίδης τεινὼν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κοκονάς, ὅστις ἐδίσταζε.

— Μὰ τὸν Θεόν!, ἀπήντησεν ὁ Πεδεμόντιος, δυσπιστῶν ὡς κατὰ τὸ ἡμισυ Ἰταλός, δὲν εἰξεύρω ἂν πρέπει. . . Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, κύριε.

— Εἶμαι ὁ Πέσμης καὶ ἀνήγκω εἰς τὸν ντοῦγκα τῆς Γκιούζης.

— Πέσμης, ἐψιθύρισεν ὁ Κοκονάς· δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶναι ὁ κύριος Δε-Μπέσμης, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ φρουρός. Ἡ προφορὰ σὰς ἀπατᾷ· νά, αὐτὸ συμβαίνει. Δόσατε τὴν ἐπιστολὴν σας εἰς τὸν κύριον, καὶ ἐγὼ ἐγγυῶμαι.

— Ἄ! κύριε Δε-Μπέσμη, ἀνέκραζεν ὁ Κοκονάς, ἀκούτε ἐκεῖ; ἂν σὰς γνωρίζω!.. Καὶ πῶς!, μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐχαριστησιν. Ἰδοῦ ἡ ἐπιστολή. Συγχωρήσατε τὸν δισταγμὸν μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ δισταζῆ τις ὅταν θέλῃ νὰ ἦναι πιστός.

— Γκαλά! γκαλά!, εἶπεν ὁ Δε-Μπέσμης. Ντὲν ἔκει ἀνάγκη ντιγκαιολογίας.

— Μὰ τὸν Θεόν, κύριε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, πλησιάσας καὶ αὐτός, ἐπειδὴ εἶθε τόσοσιν ὑποχρεωτικὸς εὐαρεστήθητε νὰ λάβετε καὶ τὴν ἰδικὴν μου ἐπιστολὴν ὡς ἐλάθετε τὴν τοῦ συντρόφου μου.

— Πῶς λέγεσθε;

— Κόμης Λεράκ Δελαμόλ.

— Ὁ γκόμης Λεράγκ Ντελαμόλ;

— Ναί.

— Ντὲν σὰς γνωρίζω.

— Ἄν δὲν μὲ γνωρίζετε, τοῦτο εἶναι φυσικώτατον, διότι εἶμαι ξένος καὶ ὡς ὁ κόμης Κοκονάς ἔφθασα καὶ ἐγὼ ταύτην τὴν ἑσπέραν μακρόθεν.

— Καὶ πότεν ἔρκεστε;

— Ἀπὸ τὴν Προβηγκίαν.

— Μὲ ἕνα γραφὴ;

— Ναί· ἔχω ἐπιστολὴν.

— Ντιὰ τὸν κιοῦριον Γκιούζη;

— Ὅχι· διὰ τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ντὲν εἶμαι ἐγκὼ τοῦ βασιλέα τῆς Ναβάρρας, κιοῦριε, ἀπήντησεν ὁ Δε-Μπέσμης, μετ' αἰφνιδίως ψυχρότητος, καὶ ντὲν ἡμωρῶ νὰ πάρω τὸ γραφὴ σας.

Καὶ ὁ Μπέσμης στρέψας τὰ νῶτα πρὸς

τὸν Δελαμόλ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Λοῦθρον νεύ-  
σας εἰς τὸν Κοκονάς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Δελαμόλ ἔμεινε μόνος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐκ τῆς θύρας,  
ἣτις ἠνοίγετο παραλλήλως ἐκείνης δι' ἧς  
εἰσῆλθον ὁ Μπέσσης καὶ ὁ Κοκονάς, ἐξῆλ-  
θεν ἀπόσπασμα ἑκατοντάδος ἰππέων.

— Ἄ! ἄ!, εἶπεν ὁ φρουρὸς εἰς τὸν  
σύντροφόν του. Εἶναι ὁ Δεμουὺ καὶ οἱ  
Οὐγονόττοι του. Φαίνονται χαρούμενοι.  
Ὁ βασιλεὺς θὰ τοὺς ὑπεσχέθῃ τὸν θάνα-  
τον τοῦ δολοφόνου τοῦ ναυάρχου. Καὶ  
ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε  
καὶ τὸν πατέρα τοῦ Δεμουὺ, ὁ υἱὸς κά-  
μνει μὲ ἕναν κόπον δύο δουλεῖές.

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἀπο-  
τανθεὶς πρὸς τὸν στρατιώτην. Δὲν εἶπετε,  
πᾶλληκάρι μου, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς  
εἶναι ὁ κύριος Δεμουὺ;

— Ναί, εὐπατρίδα μου.

— Καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἶναι . . .

— Εἶναι ἀλίτουροι. . . Τὸ εἶπον.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ χωρὶς  
νὰ φωνῇ προσέξας εἰς τὴν περιφρονητικὴν  
λέξιν, ἣν εἶχε μεταχειρισθῇ ὁ φρουρὸς.  
Ἴδου πᾶν ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν  
ἰππέων εἶπεν αὐτῶν:

— Κύριε, πληροφοροῦμαι ὅτι εἰσθε ὁ κ.  
Δεμουὺ.

— Ναί, κύριε, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ  
ἀξιωματικὸς.

— Τὸ ὄνομά σας, γνωστότατον παρὰ  
τοῖς ἡμετέροις ὀμοθρήσικοις, μὲ ἐνθαρρύνει  
νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, κύριε, ὅπως ζη-  
τήσω χάριν τινά.

— Ποῖαν, κύριε; . . Ἄλλὰ πρῶτον,  
πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

— Πρὸν τὸν κόμητα Λεράκ Δελαμόλ:  
Οἱ δύο νέοι ἀντεχειρετίσθησαν.

— Σὰς ἀκούω, κύριε: εἶπεν ὁ Δεμουὺ.

— Κύριε, ἔρχομαι ἐκ τοῦ Αἰξ φέρων  
ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Δωριὰκ διοικητοῦ

τῆς Προβηγγίας. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευ-  
θύνεται πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας

καὶ περιέχει σπουδαιοτάτας καὶ κατε-  
πειγούσας λίαν εἰδήσεις. . . Πῶς δύναμαι

νὰ παραδώσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην; . .  
πῶς δύναμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Λοῦθρον;

— Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ τὸ νὰ εἰσέλθῃ  
τις εἰς τὸ Λοῦθρον, κύριε, ἀπήντησεν ὁ

Δεμουὺ. Φοβοῦμαι μόνον μὴ ὁ βασιλεὺς  
τῆς Ναβάρρας, ὧν λίαν ἀπασχολημένος

τῆς στιγμῆς ταύτης, δὲν δυνήθῃ νὰ σὰς  
δεχθῇ. Ἄλλ' ἀδιάφορον! Ἄν εὐαρεστήσῃ

νὰ μὲ ἀκολουθήσῃτε. θὰ σὰς ὀδηγήσω ἄχρι  
τῶν δωματίων του. Τὰ λοιπὰ ἀποβλέπου-  
σιν εἰς ὑμᾶς.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἐλθετε, κύριε.

Ἄφιππεύσας τότε ὁ Δεμουὺ ἔρριψε τοὺς  
χαλινούς τοῦ ἵππου εἰς τὸν ἵπποκόμον του  
καὶ πλησιάζας πρὸς τὸ θυρίδιον τοῦ φρου-  
ροῦ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τούτου, εἰσῆγαγε

τὸν Δελαμόλ εἰς τὸ φρούριον καὶ ἀνοίξας  
τὴν θύραν τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως:

— Εἰσέλθετε, κύριε, εἶπε, καὶ πληρο-  
φορήθητε.

Καὶ χαιρετίσας τὸν Δελαμόλ ἀπεσύρθη.

Ὁ Δελαμόλ μείνας μόνος παρατήρησε  
προσεκτικῶς περὶ αὐτόν.

Ὁ ἀντιθάλαμος ἦτο ἔρημος: μία δὲ τῶν  
ἐσωτερικῶν αὐτοῦ θυρῶν ἦτο ἀνοικτὴ.

Προχωρήσας μικρόν, εὗρέθη ἐν τινὶ δια-  
δρόμῳ.

Ἐκρούσε καὶ ἔκραζεν: ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήν-  
τησε. Σιγὴ βαθυτάτη ἐπεκράτει ἐν τῷ  
μέρει ἐκείνῳ τοῦ Λοῦθρου.

— Καὶ μοὶ ἔλεγον, ἐσκέφθη, ὅτι ἐνταῦθα  
ἢ ἐθιμοτυπία εἶναι αὐστηροτάτη! Περι-  
φέρεται τις ἐν τῷ παλατίῳ τούτῳ, ὡς  
ἐν δημοσίᾳ ἀγορᾷ.

Κατ' ἔκραζεν αὖθις, ἀλλ' ἀνευ ἀποτε-  
λέσματος.

— Ἐμπρός, λοιπόν' ἄς προχωρήσω,  
ἐσκέφθη. Θὰ συναντήσω ἐπὶ τέλους τινά.

Καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅστις  
ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθίστατο σκοτει-  
νότερος.

Ἄφνης ἀπέναντι τῆς θύρας δι' ἧς εἰ-  
σῆλθεν ἠνεψῆθη ἑτέρας, καὶ δύο ἀκόλουθοι  
ἐφάνησαν φέροντες δᾶδας καὶ γυνὴ μετ'

αὐτῶν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μεγαλοπρε-  
ποῦς ἤθους καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις θαυμα-  
σίας ὠραϊότητος.

Αἱ δᾶδες ἐπλημμύρισαν διὰ φωτὸς τὸν  
Δελαμόλ, ὅστις ἔστη ἀκίνητος.

Ἡ γυνὴ ἔστη ἐπίσης, ὡς εἶχε σταθῆ ὁ  
Δελαμόλ.

— Τί θέλετε, κύριε; ἠρώτησε τὸν νέον  
διὰ φωνῆς ὡς θελκτικωτάτη μουσικὴ ἀν-  
τηχησάσης εἰς τὰ ὠτά του.

— Ὡ!, δέσποινα, εἶπεν ὁ Δελαμόλ  
νεύων χαμαί, συγχωρήσατέ μοι, σὰς πα-  
ρακαλῶ. Ἄφησα τὸν κύριον Δεμουὺ, ὅστις  
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐδῶ,  
καὶ ζητῶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν εἶναι  
ἐδῶ, κύριε. Εἶναι πιστεύω παρὰ τῷ γυναι-  
καδέλφῳ του. Ἄλλ' ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ βα-  
σιλέως δὲν δύνασθε νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν  
βασιλίссαν; . .

— Βεβαίως, ἀναμφιβόλως, δέσποινα,  
εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἂν τις δὲν ἀπηξίου νὰ  
μὲ ὀδηγήσῃ ἐνώπιόν της.

— Εἰσθε, κύριε.

— Πῶς!, ἀνέκραζεν ὁ Δελαμόλ.

— Εἶμαι ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας,  
εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Δελαμόλ ἐποίησατο κίνημα ἐκπλή-  
ξεως καὶ τρόμου τόσῳ ἀπότομον, ὥστε ἡ  
βασίλισσα ἐμειδίασε.

— Ὀμιλήσατε ταχέως, κύριε, διότι  
μὲ περιμένουσι παρὰ τῆ βασιλομήτορι.

— Ὡ!, δέσποινα, ἂν σὰς περιμένουσι  
τόσῳ ἀνυπομόνως, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπο-  
μακρυνθῶ, διότι τὴν στιγμήν ταύτην μοὶ

εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀμιλήσω. Εἶμαι ἀνί-  
κανος νὰ συναρμολογήσω δύο ἰδέας. Ἡ

θέα ἡμῶν μὲ κατέπληξε. Δὲν συλλογίζο-  
μαι πλέον, θαυμάζω.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπροχώρησε πλήρως χά-  
ριτος καὶ καλλονῆς πρὸς τὸν νέον ἐκείνον,  
ὅστις χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐφέρθη ὡς ὁ  
μᾶλλον πεπειραμένος τῶν αὐλικῶν.

— Συνέλθετε, κύριε, τῷ εἶπεν. Περι-  
μένω, καὶ ἄς μὲ περιμένωσιν.

— Ὡ!, συγγνώμην, δέσποινα, ἂν πρὶν

δὲν ἐχαιρέτισα τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειό-  
τητα μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ, ὃν δικαιού-  
ται νὰ περιμένῃ παρ' ἐνὸς τῶν ταπεινοτέρ-  
ων αὐτῆς δούλων. . . Ἄλλὰ. . .

— Ἄλλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μὲ ἐξε-  
λάβετε ὡς μίαν τῶν θεραπεινίδων μου.

— Οὐχί, δέσποινα: ἀλλὰ διὰ τὸ φάσμα  
τῆς ὠραίας Ἀρτέμιδος τοῦ Ποατιέ, ὅπερ  
ὡς λέγουσιν ἐπανερχεται εἰς τὸ Λοῦθρον.

— Ἐμπρός, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.  
Δὲν ἀνησυχῶ πλέον περὶ ὑμῶν. Θὰ κάμετε  
τὴν τύχην σας ἐν τῇ αὐλῇ. Ἐχετε, εἶ-  
πετε, ἐπιστολὴν διὰ τὸν βασιλέα; Ἦτο

ἀνωφελής. Ἄλλ' ἀδιάφορον. Ποῦ εἶναι;  
Θὰ τοῦ τὴν δώσω. . . Σπεύσατε μόνον,

σὰς παρακαλῶ.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ Δελαμόλ ἀνοίξας  
τὸν ὑπενδύτην του ἐξήγαγε τῶν κόλπων  
του ἐπιστολὴν ἐντὸς μεταξίνου περικα-  
λύμματος.

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν  
παρατήρησε τὴν γραφὴν.

— Δὲν εἰσθε ὑμεῖς ὁ κύριος Δελαμόλ;  
εἶπε.

— Ναί, δέσποινα. Καὶ ἔγω, Θεέ μου,  
τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦναι τὸ ὄνομά μου γνω-  
στὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα;

— Ἦκουσα νὰ σὰς ἀναφέρωσιν ὁ βα-  
σιλεὺς, ὁ σύζυγός μου, καὶ ὁ ἀδελφός μου  
ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν. Εἰξεύρω ὅτι σὰς

περιμένουσι.

Καὶ ἔθετο ἐν τῷ πλήρει κεντημάτων  
καὶ ἀδαμάντων στηθοδέσμῳ της τὴν ἐπι-  
στολὴν, ἣτις ἐξεληθῆσα τοῦ ὑπενδύτου τοῦ  
νέου ἦτο ζῆτι θερμῇ ἐκ τῆς θερμότητος  
τοῦ στήθους του. Ὁ Δελαμόλ ἠκολούθει

ἀπλήστως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕκαστον τῆς  
Μαργαρίτας κίνημα.

— Καὶ ἤδη, κύριε, εἶπεν αὕτη κατά-  
βητε εἰς τὴν κάτω στοὰν καὶ περιμείνατε  
ἐκεῖ ἄχρις οὐ τις ἐλθὼν ἐκ μέρους τοῦ βα-  
σιλέως τῆς Ναβάρρας ἢ τοῦ δουκὸς τοῦ

Ἀλανσῶν σὰς προσκαλέσῃ. Εἰς τῶν ἀκο-  
λούθων μου θὰ σὰς ὀδηγήσῃ.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολού-  
θησε τὸν δρόμον της. Ὁ Δελαμόλ ἀπε-  
σύρθη εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἡ διόδος ἦτο

τόσῳ στενῇ, καὶ τὸ ἑσφουόκαμα τῆς βα-  
σιλίσσης τῆς Ναβάρρας τόσῳ μέγα, ὥστε

ἢ ἐκ μεταξὺς ἐσθῆς της προσετρίβη εἰς  
τὸν ὑπενδύτην τοῦ νέου, ἐνῶ ὀξυτάτη εὐω-

δία διεχύνετο πανταχοῦ, ὅθεν ἐκείνη διήλθε.

Ὁ Δελαμόλ ἐρρίγησεν ὅλος, καὶ αἰσθαν-  
θεὶς ὅτι ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ χαμαί, ἔστη-

ρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐχάθη ὡς ὀπτασία.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ὁ ἀκόλουθος  
ὅστις εἶχε διαταχθῆ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Δε-  
λαμόλ εἰς τὴν ἰσόγειον στοὰν.

— Ἄ! ναί, ναί: ἀνέκραζεν ὁ Δελαμόλ  
οἰονεὶ παράφρων, διότι ἰδὼν ὅτι ὁ ἀκό-  
λουθος ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν ὁδόν, ἣν εἶχε

λάβει καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἤλπιζεν ταχύνων  
τὸ βῆμα νὰ τὴν ἐπανιδῇ.

Καὶ πράγματι, φθάσας εἰς τὴν ἄκραν  
τῆς κλίμακος διέκρινεν αὐτὴν εἰς τὸ κάτω

πάτωμα. Καὶ εἶτε κατὰ τύχην, εἶτε ἀ-  
κούσασα τῶν βημάτων αὐτοῦ τὸν κρότον,

ἡ Μαργαρίτα ἀνήγειρε τὴν στιγμήν ἐκεῖ-

νην τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτω ἠδυνήθη νὰ τὴν ἰδῆ ἀπαξ ἔτι.

— "ὦ! εἶπεν ἀκολουθῶν τὸν ὁδηγόν του· δὲν εἶναι θνητὴ· εἶναι θεά· καὶ ὡς εἶπεν ὁ Βιργίλιος:

Et vera incessu patuit dea.

Ἐκ τοῦ βαδίσματος ἐφάνη ἡ ἀληθὴς θεὰ.

— Καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος.

— Ἴδου ἐγώ! εἶπεν ὁ Δελαμὸλ. Σύγνωστε. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Καὶ ὁ ἀκόλουθος, ἐπομένου τοῦ Δελαμὸλ, κατήλθεν ἕνα ὄροφον, ἠνέφξε θύραν τινὰ, εἶτα δευτέραν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας στὰς εἶπεν:

— Ἴδου, κύριε, τὸ μέρος, ἔνθα πρέπει νὰ περιμένετε.

Ἄ Δελαμὸλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοάν, ἧς ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν του.

Ἡ στοὰ ἦτο ἔρημος. Εἰς μόνος εὐπατρίδης περιεπάτει ἐν αὐτῇ, περιμένων τινὰ, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ αὐτός.

Ἦδη ἡ νύξ ἤρξατο ῥίπτουσα τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς σκιάν ἐκ τοῦ ὕψους τῶν θόλων, ὡς ἐκ τούτου οἱ δύο ἄνδρες, καίτοι μάλιστα εἰκοσάδα βημάτων ἀπέχοντες ἀλλήλων, δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι ὁ εἰς τὴν μορφήν τοῦ ἑτέρου. Ὁ Δελαμὸλ ἐπλησίασεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἐπιθύρισε φθὰς εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ δευτέρου εὐπατρίδου ἀπόστασιν. Ἄλλ' εἶναι ὁ κόμης Κοκονὰς αὐτὸς τὸν ὁποῖον βλέπω ἐδῶ.

Εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων του, ὁ Πεδεμόντιος ἐστράφη καὶ παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ἴσης ἐκπλήξεως, ἀνεκράξας:

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν δὲν ᾔνοι ὁ κ. Δελαμὸλ! . . . Οὐφ! τί ἔκκαμα! Ἐβλάσφημῆσα ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων! Ἄλλὰ δὲν πειράζει. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς βλασφημεῖ καὶ κάπως καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ, ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ, τέλος πάντων εἴμεθα εἰς τὸ Λούβρον! . . . Ἐ;

— Ὡς βλέπετε. Ὁ κύριος Μπέσμης σας εἰσῆγαγεν;

— Ναί· εἶναι θελκτικώτατος Γερμανὸς αὐτὸς ὁ κ. Μπέσμης. Ὑμᾶς δὲ ποῖος;

— Ὁ κ. Δεμουύ. Δὲν σας τὸ ἔλεγον ὅτι καὶ οἱ Οὐγονόττοι εὐνοοῦνται ἐν τῇ Αὐλῇ καθὼς καὶ οἱ . . . Ἄλλὰ συνητήσατε τὸν κύριον Γκιζην; . . .

— Ὅχι, ἀκόμη. Καὶ ὑμεῖς ἐτύχετε ἀκροάσεως παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ναβάρρας;

— Ὅχι· ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνη. Μὲ ἔφερον ἐδῶ καὶ μοι εἶπον νὰ περιμένω.

— Καθὼς βλέπετε, πρόκειται περὶ τινος μεγάλου δείπνου, καὶ θὰ εἴμεθα πλευρὰν μὲ πλευρὰν εἰς τὴν τράπεζαν. Παράδοξος σύμπτωσις, τῇ ἀληθείᾳ! . . . Ἀπὸ δύο ἡδὴ ὥρων ἡ τύχη μᾶς συνέζευξεν. . .

Ἄλλὰ, τί ἔχετε; φαίνεσθε ἀπρησχολημένους. . .

— Ἐγώ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Δελαμὸλ ἀνασκιρτήσας, διότι πράγματι ἐφαίνετο οἰκνεὶ ἐξεστηκῶς, ὡς ἐκ τοῦ ὄραματος ὕπερ εἶχεν ἰδεῖ. . . Ὅχι, δὲν ἔχω τίποτε.

Ἄλλ' ὁ τόπος οὗτος μοὶ ἐνέπνευσε μυρίας σκέψεις.

— Φιλοσοφικὰς, . . . δὲν ἔχει οὕτω; Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσῆλθετε, εἶχον ἐνθυμηθῆ ὅλας τὰς συστάσεις τοῦ διδασκάλου μου. Κύριε κόμη, γνωρίζετε τὸν Πλούταρχον;

— Καὶ πῶς! εἶναι εἰς τῶν εὐνοουμένων μου συγγραφῶν.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε λέγων μετὰ σοβαρότητος ὁ Κοκονὰς, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ νομιζῶν ὅτι δὲν ἀπατάται συγκρίνων τὰ δῶρα τῆς φύσεως πρὸς λαμπρὰ, ἀλλ' ἐφήμερα ἄνθη, ἐνῶ τὴν ἀρετὴν θεωρῆ ὡς βαλσαμῶδες φυτὸν, ἔχον ἄφθιτον εὐωδίαν καὶ τὴν θαυμασίαν ιδιότητα τῆς θεραπείας τῶν πληγῶν.

— Γνωρίζετε ἑλληνικὰ, κύριε Κοκονὰς; εἶπεν ὁ Δελαμὸλ παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς.

— Ὅχι· ἀλλ' ὁ διδάσκαλός μου εἰξουρε, καὶ μοὶ συνέστησεν ὅταν φθάσω εἰς τὴν αὐλὴν νὰ ὀμιλῶ περὶ ἀρετῆς. Τοῦτο, μοὶ εἶπε, κάμνει καλὴν ἐντύπωσιν. Ὡς ἐκ τούτου σας εἰδοποιῶ ὅτι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶμαι λίαν καλῶς τεθωρακισμένος. Ἄλλὰ, δὲν μὲ λέγετε, πεινάτε;

— Ὅχι.

— Καὶ ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι ἐρρίψατε ἐρωτικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ σοβλιωμένου πτηνοῦ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

— Καὶ λοιπόν, κύριε Κοκονὰς, ἰδοὺ ὥρικῶς εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιοῦσθε τὰ περὶ ἀρετῆς ἐπιχειρήματά σας καὶ νὰ ἀποδείξητε τὸν ὑπὲρ τοῦ Πλούταρχου θαυμασμόν σας, διότι ὁ μέγας ἐκεῖνος συγγραφεὺς λέγει πού: «Πρέπον ἐστὶ τὴν μὲν ψυχὴν ὀδύνη, τὴν δὲ γαστέραν λιμῶ ἄσκειν».

— Ἄ! λοιπόν γνωρίζετε ἑλληνικὰ; ἀνεκράξεν ὁ Κοκονὰς ἔκθαμβος.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, καί· ἀπήντησεν ὁ Δελαμὸλ. Ὁ διδάσκαλός μου τὰ ἐδίδαξε καὶ εἰς ἐμέ.

— Εὐγε! κύριε κόμη. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ τύχη σας εἶναι ἐξησφαλισμένη. Θὰ συνθέτετε στίχους μετὰ τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Θ', καὶ θὰ ὀμιλεῖτε ἑλληνιστὶ μετὰ τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας.

— Χωρὶς νὰ λάθωμεν ὑπ' ὄψει, προσέθετο ὁ Δελαμὸλ γελῶν, ὅτι θὰ δύνωμαι ἀκόμη νὰ ὀμιλῶ καὶ γασκωνιστὶ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡ εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως ἀγούσα θύρα τῆς στοᾶς ἠνέφχθη. Κρότος βημάτων ἠκούσθη, καὶ ἐν τῷ σκότει εἶδον σκιάν τινα προσεγγίζουσαν. Ἡ σκιὰ αὕτη κατέστη σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα τοῦτο ἦτο ὁ κύριος Δε-Μπέσμης.

Παρετήρησεν οὗτος καλῶς ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς δύο νέους, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸν ἰδικόν του, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Κοκονὰς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς χεῖρός τὸν Δελαμὸλ.

Ὁ Δε-Μπέσμης ἔφερε τὸν Κοκονὰς εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς στοᾶς, ἠνέφξε θύραν τινὰ καὶ εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος κλίμακος.

Ἐκεῖ ἔστη, καὶ παρατηρήσας καλῶς περὶ αὐτὸν καὶ ἐπάνω καὶ κάτω, εἶπεν:

— Κύριε, Γκογκονὰς, ποῦ ντὰ μένετε;

— Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου «Ὁδὸς Ἐηροῦ Δένδρου».

— Γκακλά! γκακλά! εἶσθε ντύο βήματα ἀπὸ ἐντῶ. Πηγακίνετε ὠγκρηγκουραπίσω εἰς τὸ ξενοντογκεῖόν σας, γκακὶ τὴν νύγκτα τούτην. . . .

Καὶ πάλιν παρετήρησε προσεκτικῶς περὶ αὐτόν.

— Καὶ τὴν νύκτα ταύτην, τί; ἠρώτησεν ὁ Κοκονὰς.

— Γκακὶ τὴν νύγκτα τούτην, ἔλφετε πάλιν ἐντῶ μὲ μίαν κοντρή πλάγκα εἰς τὸ γκαπέλλο σας. Τὸ σύμφημα φὰ εἶναι: Γκοῦτζης. Σιωπή!, στόμα γκαλειστό!

— Ἄλλὰ, κατὰ ποῖαν ὥραν πρέπει νὰ ἔλθω;

— Ὅταν ἀγαούσετε τὸ ἐγκεριντῆρι. . .

— Ποῦν ἐγκεριντῆρι; . . .

— Ναί, τὸ ἐγκεριντῆρι. Ντούν, ντούν. . .

— Ἄ! τὸ ἐγκερτῆριον.

— Ναί· αὐτὸ σας ἔλεγμα.

— Πολὺ κκακλά! θὰ ἔλθω, εἶπεν ὁ Κοκονὰς.

Καὶ χαιρετίσας τὸν Δε-Μπέσμην ἀπῆλθε λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Τί διάβολο ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ, καὶ διατί θὰ σημάνωσι τὸ ἐγκερτῆριον; Ἄλλ' ἀδιάφορον! ἐγὼ ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην μου. Εἶναι θελκτικώτατος Γερμανὸς ὁ κ. Δε-Μπέσμης. . . Ἄλλὰ, τί νὰ κάμω; Νὰ περιμένω τὸν κύριον Δελαμὸλ; Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι. Ἴσως δειπνήσῃ εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Καὶ ὁ Κοκονὰς κατηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ «Ἐηροῦ Δένδρου», ὅπου εἴλκευεν αὐτὸν ὡς μαγνήτης τὸ ἔμβλημα τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου.

Ἐν τούτοις, ἑτέρα θύρα τῆς στοᾶς, ἡ εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἀγούσα, ἠνέφχθη, καὶ ἀκόλουθός τις πλησίασας πρὸς τὸν κύριον Δελαμὸλ τῷ εἶπεν:

— Εἰσθε ὑμεῖς ὁ κόμης Δελαμὸλ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ποῦ κατοικεῖτε;

— Ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ «Ἐηροῦ Δένδρου», ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου.

— Ἐχει καλῶς. Εἶναι εἰς τὰ παράθυρα τοῦ Λούβρου. Ἀκούσατε λοιπόν. . .

Ἡ Μεγαλειότης του σας γνωστοποιεῖ ὅτι τῶρα δὲν δύναται νὰ σας δεχθῇ. Ἴσως τὴν νύκτα ταύτην πέμψῃ νὰ σας ζητήσωσι. Ὅπωςδῆποτε, ἂν μέχρι τῆς πρωίας δὲν λάβετε εἰδήσεις του, ἔλθετε εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἄλλ' ἂν ὁ σκοπὸς δὲν μοὶ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον;

— Ἐχετε δίκαιον. . . τὸ σύνθημα εἶναι Ναβάρρα. Εἰπέτε τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἀπασαί αἱ θύραι θὰ ἀνοιχθῶσιν ἐνώπιόν σας.

— Εὐχαριστῶ.

— Περιμένετε, εὐπατρίδα μου. Ἐχω

διαταγὰν νὰ πᾶς ὀδηγήσω ἀχρι τῆς θουριδος, διότι πιθανόν νὰ ἀποπλανηθῆτε ἐν τῷ Λούβρω.

— Καὶ ὁ Κοκονᾶς, τί νὰ ἔγεινεν; εἶπε καθ' ἐκυτὸν ὁ Δελαμόλ, εὐρεθεὶς ἐκτὸς τῶν ἀνακτόρων. Ὡ! θὰ ἔμεινε βεβαίως ὅπως δειπνήσῃ μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκίζης.

Ἄλλ' εἰσελθὼν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λαουριέρου ὁ ἡμέτερος εὐπατριδὴς ἐξέπληγξεν ἰδὼν τὸν Κοκονᾶς καθήμενον καὶ ἔχοντα ἐνώπιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης γιγάντιον ἐκ λίπους ὀμελέτταν.

— Ὡ! ὦ!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονᾶς γελῶν θορυβωδῶς. Φαίνεται ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐγεύθητε εἰς τοῦ βασιλέως, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐδειπνήσα εἰς τοῦ δουκὸς τῆς Γκίζης.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει.

— Καὶ ἐπεινάσατε;

— Πιστεύω, νάι.

— Εἰς τὸ πείσμα τοῦ Πλουτάρχου;

— Κύριε κόμη, εἶπε γελῶν ὁ Δελαμόλ. Ὁ Πλουτάρχος λέγει ἀλλαχού: «ὁ ἔχων ὀφείλει νὰ διανέμηται μετὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Θέλετε λοιπόν, χάριν τοῦ Πλουτάρχου, νὰ διανεμηθῆτε τὴν ὀμελέτταν σας μετ' ἐμοῦ, καὶ τρώγοντες νὰ συνομιλήμεν περὶ ἀρετῆς;

— Ὅσον διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὄχι· εἶπεν ὁ Κοκονᾶς. Αὐτὰ τὰ λέγει τις ὅταν εὐρίσκηται εἰς τὸ Λούβρον καὶ φοβῆται μὴ τὸν ἀκούσουν, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχη κενὸν τὸν στόμαχον. Τώρα ὅμως, καθίσατε ἐκεῖ καὶ ἄς δειπνήσωμεν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν· βλέπω ὅτι ἡ τύχη μᾶς συνέδεσεν ἀναποσπᾶστως· θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

— Τότε εἰξεύρω πῶς θὰ διέλθω τὴν νύκτα.

— Ποῦ.

— Ὅπου καὶ σεῖς. Εἶναι ἀφρευκτον.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ γελῶσι, τιμῶντες ὅσῳ καλλίτερον ἠδύναντο καὶ τὴν ὀμελέτταν τοῦ κύρ Λαουριέρου.

## ΣΤ'

## ΧΡΕΟΥΣ ΑΠΟΤΙΣΙΣ

Καὶ ἤδη, ἂν ὁ ἀναγνώστης εἶναι περίεργος νὰ μάθῃ διατί ὁ κ. Δελαμόλ δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ναβάρρας, διατί ὁ Κοκονᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης, καὶ ἐπὶ τέλους διατί ἀμφότεροι, ἀντὶ νὰ δειπνήσωσιν ἐν Λούβρω τρώγοντες φασιανούς, πέρδικας καὶ δορκάδας, ἐδείπνουν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου τρώγοντες ὀμελέτταν διὰ λίπους μαγειρευμένην, δέον νὰ εὐαρεστηθῆ ὅπως μετ' ἡμῶν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα καὶ ἀκολουθήσῃ τὴν βασιλισσαν Μαργαρίταν, ἣν ὁ Δελαμόλ εἶχεν ἀπολέσει βλέπων κατὰ τὴν εἰσόδον τῆς μεγάλης στοᾶς.

Ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα καθήρχετο τὴν κλίμακα, ὁ δούξ Ἐρρίκος τῆς Γκίζης, ὃν αὐτὴ δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῶν γάμων τῆς, εὐρίσκητο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ βασιλέως. Ἡ κλίμαξ ἦν καθήρ-

χετο ἡ Μαργαρίτα κατέληγεν εἰς ἕξοδόν τινα. Τὸ σπουδαστήριον, ἐν ᾧ εὐρίσκητο ὁ Γκίζης εἶχε θύραν. Ἀμφότεροι δέ, ἡ τε ἕξοδος καὶ ἡ θύρα ἔφερον εἰς τινὰ διάδρομον. Καὶ ὁ διάδρομος οὗτος ἔφερον εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλομήτορος Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Αὕτη ἦτο μόνη. Ἐκάθητο δὲ παρὰ τινὰ τράπεζαν, τὸν ἀγκῶνα ἔχουσα ἐπὶ τινος προσευχηταρίου ἡμικυκλίου καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς στηρίζουσα, — κεφαλὴν ἀρκούντως ὠραίαν ἔτι, χάρις εἰς τὰ μῦρα, ἃ περᾶσεν αὐτῆς ὁ Φλωρεντινὸς Ρενέ, ὅστις συνήνου ἐν ἐκυτῷ τὸ διπλοῦν ἐπάγγελμα τοῦ μυρεψοῦ καὶ τοῦ δηλητηριαστοῦ τῆς βασιλομήτορος.

Ἡ χήρα Ἐρρίκου τοῦ Β' ἔφερον ἔτι τὸ πένθος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς οὐδέποτε κατέλιπεν. Ἦτο γυνὴ πενήτηντα δύο ἢ πενήτηντα τριῶν ἐτῶν περίπου, διατηροῦσα ἔτι, χάρις εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν καὶ τὴν δροσερότητα τοῦ σώματός τῆς, τὰ ἔχνη τῆς πάλαι ὠραιότητος. Τὰ δώματα αὐτῆς, ἐπίσης καὶ ἡ περιβολή, ἐδείκνυον τὴν χήραν. Πάντα ἐν αὐτοῖς ἦσαν πένθιμα: ὑφάσματα, τοῖχοι, ἐπιπλα. Μόνον ἄνωθι τοῦ οὐρανίου ἐφ' οὗ ἐκοιμάτο τὸ ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος εὐνοούμενον κυνᾶριον ὅπερ εἶχε δωρήσει αὐτῇ ὁ γαμβρός τῆς Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας, καὶ εἰς ὃ εἶχε δοθῆ τὸ μυθολογικὸν ὄνομα τῆς Φοίβης, ἐφάνετο καλλίστη ζωγραφία, παριστώσα Ἰριδα περὶ τὴν ὁποίαν ἦτο γεγραμμένον ἐλληνιστὶ τὸ ἐπόμενον Φραγκίσκου τοῦ Α' σύμβολον: Φῶς φέρει ἠδὲ καὶ αἶθρη.

Αἶφνης, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ βασιλομήτωρ ἐφάνετο βεθυμισμένη εἰς τὰς βαθυτέρας σκέψεις, αἵτινες ἀνεβίβζον ἐπὶ τῶν ὑσγινωθῶν χειλέων τῆς βραδύ καὶ πλήρης δισταγμοῦ μεϊδιάμα, ἀνὴρ τις ἠνέφξε τὴν θύραν, ἤγειρε τὸ παραπέτασμα, καὶ ἔδειξε τὸ κάτωχρον πρόσωπόν του λέγων:

— Πάντα βαίνουσι κάκιστα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν ἐγνώρισε τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης.

— Πῶς τὰ πάντα κακῶς! Τί ἐνοοεῖτε, Ἐρρίκε;

— Ἐνοῶ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπιμένει ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν καταπραμένων Οὐγονόττων εὐνοίαν του, καὶ ὅτι ἂν περιμένωμεν τὴν συγκκᾶθσιν του ὅπως ἐκτελέσωμεν τὸ μέγα ἔργον, θὰ περιμένωμεν ἐπὶ μακρὸν ἔτι, ἴσως δὲ καὶ διὰ παντός.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα, διατηροῦσα τὴν συνήθη αὐτῆς ἀταραξίαν τοῦ προσώπου, εἰς ὃ ὅμως ἐγίνωσκε τόσῳ καλῶς, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ διδῆ τὰς μάλλον ἀντιθέτους ἐκφράσεις.

— Ἰδοῦ, τούτην τὴν στιγμὴν, δι' εἰκοστὴν ἴσως φορὰν, ὠμίλησα πρὸς τὸν βασιλέα περὶ τούτου, ὅπως μάθω ἂν θὰ ἐξκολουθῆ ἀνεχόμενος τὰς ἀπειλάς, ἄς μετὰ τὸν τραυματισμὸν τοῦ ναυάρχου των δὲν παύουσιν ἐκφέροντες οἱ κύριοι διαμαρτυρόμενοι.

— Καὶ τί σε ἀπήντησεν ὁ υἱὸς μου; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Μοὶ ἀπήντησε: «Κύριε δούξ, ὁ λαὸς ὑποπεύετε ὑμᾶς ὡς αὐτουργὸν τῆς κατὰ τοῦ δευτέρου πατρὸς μου δολοφονικῆς ἀποπείρας· ὑπερκασιπύθητε ὡς νομίζετε καλλίτερον, ὅσῳ τὸ κατ' ἐμέ, γινώσκω νὰ ὑπερκασιπύθω, ἂν ποτε μὲ προσβάλλωσι...» Καὶ ταῦτα εἰπὼν, μοὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα, πορευθεὶς νὰ δώσῃ τὸ φαγητόν των εἰς τοὺς κύνάς του.

— Καὶ δὲν ἀπεπειράθητε νὰ τὸν κρατήσητε;

— Καὶ πῶς ὄχι; Ἄλλὰ μοὶ ἀπήντησε διὰ τῆς φωνῆς του ἐκείνης, ἣν γνωρίζετε, παρκτηρῶν με διὰ τοῦ βλέμματός, ὅπερ μόνος αὐτὸς ἔχει: «Κύριε δούξ, οἱ κύνες μου πεινώσι. Δὲν εἶναι δὲ ἀνθρωποὶ ὅπως ἀφήσω αὐτοὺς νὰ περιμένωσι...» Ταῦτα δὲ ἦλθον ὅπως καταστήσω καὶ εἰς Ὑμᾶς γνωστὰ.

— Καὶ καλῶς ἐπράξατε, εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.

— Ἄλλὰ, τί πρέπει νὰ πράξωμεν;

— Νὰ ἀποπειραθῶμεν καὶ αὐθις.

— Καὶ τίς θὰ ἀποπειραθῆ;

— Ἐγὼ. Ὁ βασιλεὺς εἶναι μόνος;

— Ὅχι. Εἶναι μετὰ τοῦ Ταβάνη.

— Περιμένετέ με ἐδῶ, ἢ μάλλον ἀκολουθήσατέ με μακρόθεν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐγερεθεῖσα ἀμέσως ἐπορεύθη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἐπὶ τουρκικοῦ τάπητος καὶ προσκεφαλαίων ἐκ βελούδου ἦσαν ἐξηπλωμένοι οἱ εὐνοούμενοι τοῦ βασιλέως κύνες. Ἐπὶ τινων δοκίδων, καθηλωμένων ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἦσαν δύο ἢ τρεῖς ἐκλεκτοὶ ἰέρακες καὶ μικρά τις κίσσα, δι' ἧς ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' διασκέδαζε θηρεύων τὰ μικρὰ πτηνὰ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Λούβρου καὶ ἐν τοῖς τοῦ τότε οἰκοδομημένου Κεραμεικοῦ.

Ἡ βασιλομήτωρ καθ' ὁδὸν κατέστησε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὠχρὸν καὶ πλήρες ἀγωνίας, ἐφάνετο δ' ἐπ' αὐτοῦ κυλιόμενον τελευταῖόν τι, ἢ μάλλον τὸ πρῶτον δάκρυ.

Ἐπλησίασεν ἀσφορητὶ Κάρολον τὸν Θ', ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔδιδεν ἰσομεγέθη τεμάχια πλακούντος εἰς τοὺς κύνάς του!

[Ἐπειτα συνέλεια]

## ΥΠΟΘΕΣΙΣ

## Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα *Alphonse Karr*. Μετάφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

(Ἐπιτομή καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἀναστασία εἶπεν εἰς τὸν Ἐρνεστων Ζιρῶ:

— Ἡ πρώτη πράξις τῆς κωμωδίας μας ἐπαίχθη, καὶ ἐπαίχθη με πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ γέρον ἐφάνη εὐπιστος, κ' εὐρῆκε μάλιστα ὅτι ὁμοιάζεις τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐπαίξεις τὸ μέρος σου μετ' ἀμίμητον φυσικότητα. Μᾶς μένει τώρα ἡ δευτέρα πράξις, καὶ τὸ μέρος σου εἶνε πολὺ δυσκολώτερον. Ὡς μοῦ εἶπες ἄλλοτε, ὅταν κατὰ πρῶτον σοῦ ἐξήγησα τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐλπίδας μας, δὲν

ἤμποροῦμεν νὰ σταματήσωμεν ἐδῶ, ὄχι μόνον διότι οἱ κόποι μας ὅλοι θὰ ἦσαν μάταιοι, ἀλλὰ διότι βοηθηθῶμεν μάλιστα τοιουτοτρόπως τὸν ἀληθινὸν ἀνεψιὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του, ἀμὰ ἀποθάνῃ ὁ γέρον. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, δὲν τὸ ἔχω σκοπὸν. Εἶνε ὀλίγος καιρὸς, ποῦ ὁ κύριος Χαμελὸς μιλῶσε συχνὰ διὰ τὸν ἀδελφόν του καὶ ἐσυλλογιζέτο τὸν ἀνεψιὸν του χωρὶς νὰ ὀμιλῇ δι' αὐτόν. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἔδειξε πρὸς τὸν θεὸν του παρὰ μόνον ἀμέλειαν, τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ ἐπανορθώσῃ. Ἡ παραμικρὰ του ἀπόπειρα θὰ κατέστρεφεν ὅλας μας τὰς ἐλπίδας· τὴν ἀπόδειξιν τὴν ἔχομεν. Ὁ γέρον αὐτὸς φιλάργυρος μὲ ἀφῆρεσεν εἰς μίαν στιγμὴν ὅτι μὲ εἶχε δώσει δι' ἀνταμοιβὴν τῆς θυσίας ὅλης μου τῆς νεότητος, διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς ἕνα ἀνεψιόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε. Τώρα τὰ σφάλματα αὐτοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ δὲν πρέπει νὰ ἦνε πλέον, ὅτι ἐλησμόνησε μόνον καὶ παρημέλησε τὸν θεὸν του· πρέπει νὰ ἦνε ἄλλα, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Χαμελὸς δὲν συγχωρεῖ. Πρέπει λοιπὸν, ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ, νὰ τοῦ δώσῃς τὸς ἀφορμὰς δυσαρσεαίας, ὥστε νὰ σὲ διώξῃ, καὶ τοιουτοτρόπως, ἂν ποτε ὁ ἀληθινὸς ἀνεψιὸς συλλογισθῇ νὰ πλησιάσῃ τὸν θεὸν του, νὰ ἔχω ἐγὼ ῥητὴν διαταγὴν νὰ μὴ τὸν δεχθῶ. Πρέπει ὁ κύριος Χαμελὸς νὰ μὴ ἀκούσῃ πλέον καμμίαν του πρότασιν, οὐδὲ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἐπιστολήν του. Δι' ὅλ' αὐτὰ, ἀρκεῖ ν' ἀκούσῃς τὰς συμβουλίας μου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἤμπορῇ νὰ σὲ υποφέρῃ. Θὰ κατορθώσῃς τοιουτοτρόπως νὰ σὲ διώξῃ. Θὰ τοῦ γράψῃς μερικὰ αὐθαγῆ γραμμάτια. κ' ἐγὼ θὰ λάβω διαταγὴν νὰ τὰ καίω τοῦ λοιποῦ ὅλα, χωρὶς κἂν νὰ τὰ ἀνοίγω. Τότε, ἂν θέλῃ, ἂς ὀρίσῃ ὁ ἀληθινὸς του ἀνεψιός. Δὲν τὸν φοβοῦμαι πλέον. Ἡμεῖς θὰ βλεπώμεθα, ἐννοεῖται, ὅσον τὸ δυνατὸν συγχρότερα, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ θάνατος τοῦ κυρίου Χαμελ, καὶ πράγματοποιήσωμεν τὰ ἄλλα μας σχέδια. Κατ' ἀρχὰς θὰ παραμελήσῃς τὸ ἔργον σου. Θὰ ἔρχεσαι ἀργὰ εἰς τὸ γεῦμα, καὶ θὰ ἐξέρχεσαι τὸ βράδυ. Ἐπειτα θ' ἀρχίσῃς νὰ κοιμάσαι ἔξω, καὶ ἂν σοῦ κάμῃ παρατηρήσεις, θ' ἀπαντᾷς ξηρὰ, ξηρὰ. Ὑστερα θὰ τοῦ ὀμιλῇς πάντοτε διὰ τὴν διαθήκην του, θὰ τοῦ λέγῃς ὅτι ἤμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ ἔξω, καὶ τὸν ἀπειλήσῃς ὅτι φεύγεις, ἂν δὲν σοῦ ἐγχειρίσῃ διαθήκην, ἢ ὁποῖα νὰ σὲ κάμῃ γενικὸν του κληρονόμον, θὰ τοῦ ζητῇς χρήματα συχνὰ καὶ πολλά, καὶ τέλος πάντων, ἂν ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀρκέσουν, θὰ παραπονεθῶ ἐγὼ ἐναντίον σου, θὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι με καταδιώκεις, ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος τρελλὰ μαζύ μου, ὅτι ἐδοκιμάσας νὰ ἐμβῆς τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν μου κτλ. Πρέπει ἐντὸς μηνὸς ὁ ἀνεψιός, ὁ καινὸς ἔχθρος μας νὰ διωχθῇ, ν' ἀποκληρωθῇ, καὶ ὁ κύριος Χαμελὸς νὰ μὴ τὸν συλλογίζεται ἄλλῃως παρὰ με ἀποστροφὴν, με θυμὸν καὶ με ἀγανάκτησιν. Μ' ἐνόησας.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀναστασία ἐξεπλάγη μεγάλως, μὴ βλέπουσα τὸν Ἐρνέστον μεταβάλλοντα ἦθος. Ὑπῆρξε καὶ πάλιν πε-

ριπονητικώτατος καὶ πλήρης στοργῆς πρὸς τὸν κ. Χαμελ, ἀκριβέστατος εἰς τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, καὶ τὴν ἐσπέραν ἔμεινεν οἶκον.

Τὸν ἐμέμθη διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι ἐφοβήθη νὰ σπεύσῃ, διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀνεξήγητος καὶ ἀπίθανος ἢ αἰφνιδία του μεταβολή.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας νέκι πάλιν τῶ ἐγένοντο παρατηρήσεις, ἀπεκρίθη δ' ὁ Ἐρνέστος, ὅτι ἐξήγησε χρήματα, ὅτι ἔκαμε λόγον περὶ τῆς διαθήκης, καὶ ὅτι ὁ κ. Χαμελ ἐφάνη λίαν δυσαρσετημένος.

Ἄλλ' ἡ Ἀναστασία παρετήρησε ταχέως, ὅτι οὐδόλως ἤλαττο τοῦ ἢ τοῦ γέροντος στοργῆ πρὸς τὸν Ἐρνέστον Ζιρῶ. Παρέσχεν εἰς τὸν γραμματέα διάφορα μέρη νὰ πειράξῃ τὸν κ. Χαμελ, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδὲ κἂν τὰ παρετήρησε.

— Θὰ χαλάσῃς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, τῶ εἶπεν, ἂν πηγαίνῃς με τὰς ιδέας σου· κάμῃ ὅτι σοῦ λέγω, διότι ἄλλῃως, ἀντὶ νὰ σὲ διώξῃ σήμερον, καὶ νὰ ἀσφαλίσῃς τὴν τύχην σου, θὰ μὰς διώξῃ ἀργότερα καὶ τοὺς δύο, καὶ θὰ μὰς διώξῃ ἄσχημα, πτωχοὺς καὶ ἀθλίους.

Ἐπίστη τέλος στιγμὴ, καθ' ἣν ἐφάνη πρόδηλον εἰς τὴν Ἀναστασίαν, ὅτι ὁ Ἐρνέστος τὴν ἠπάτα, καὶ ὑποψία παραδοξοῖ ἐτάραξαν τὴν διάνοιάν της· τί συμφέρον ἔχει ἄρα γε, διελογισθῆ, νὰ χωρισθῇ ἀπ' ἐμέ; Νὰ παρατείνῃ ἀκόμη ὀλίγον τὴν ἐδῶ θέσιν του; ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ὅλα αὐτὰ τελειώνουν, ἀμὰ τὸ θελήσω; — Νὰ συνεννοηθῇ με τὸν ἀληθινὸν ἀνεψιόν; Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀπὸ τ' ἄγραφα... καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ μοῦ ἐφάνετο παράδοξον, ἀφοῦ τὸν εἶδα νὰ κλαίῃ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἀναγνωρίσεως.

Προέβη τότε εἰς τελευταίαν τινὰ ἐξήγησιν πρὸς τὸν Ἐρνέστον. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν ἀδιαφόρως, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ βιασθῇ, ὅτι εὕρισκετο πολὺ καλὰ ὅπως εὕρισκετο, ὅτι ἀργότερα θὰ ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ, ὅτι εἶχεν ἀποκτήσει συμπάθειαν πρὸς τὸν κ. Χαμελ, καὶ ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ νὰ τὸν χωρισθῇ κτλ.

Ἡ Ἀναστασία ἐνόησεν, ὅτι ἡ συμμαχία εἶχε διαλυθῇ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο κόρη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ ἐτράπη ἀμέσως τὴν ὁδὸν τοῦ πολέμου.

Ἐσπέραντινὰ, ἀφοῦ ἀπεσύρθη ὁ Ἐρνέστος, ἔμεινε μόνη ἐν τῶ δωματίῳ τοῦ γέροντος.

— Αὐθέντη, τῶ εἶπεν ἐπισήμως καὶ μυστηριωδῶς, ἔκαμα μίαν φοβερὰν ἀνακάλυψιν. Εἶνε γεμάτα τὰ πιστόλιά σας;

— Τί, τρέχει; ἠρώτησε περίτρομος ὁ γέρον.

— Μὴν ταράττεσθε· ἴσως ἀπόψε δὲν εἶνε κίνδυνος· ἀλλ' ὅπως δήποτε καλὸν εἶνε νὰ ἔχη κανεὶς τὰ μέτρα του.

— Οὐίλει, τέλος πάντων.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ἐβγήκε πρὸ ὀλίγου...

— Ποῖος; ὁ Ὀλιβιέρος; ὁ ἀνεψιός μου;

— Δὲν εἶνε ἀνεψιός σας· δὲν ὀνομάζεται Ὀλιβιέρος.

— Αἶ, καλὰ...

— Ἰσως μάλιστ' ἀνὸν ὀνομάζεται καὶ Ἐρνέστος Ζιρῶ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν

ὄνομα... ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποῦ λέγονται.

— Μὰ, τέλος πάντων, θὰ ὀμιλήσῃς καθρα;

— Λοιπὸν, αὐθέντη, τί νὰ σὰς εἰπῶ; αὐτὸς πρέπει νὰ ἦνε κακοῦργος, ληστής, ... ἴσως καὶ δολοφόνος... ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶνε ὁ ἀνεψιός σας Ὀλιβιέρος, καὶ τότε τί θέλει ἐδῶ με αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Ἐλα, Ἀναστασία, ὄνειρεύεσαι· τί θὰ εἰπῶν αὐτὰ; Ὁ ἀνεψιός μου δὲν εἶνε πλέον ἀνεψιός μου;

— Ποτὲ δὲν ἦτον, αὐθέντη.

— Ἀλλὰ σὺ ἢ ἰδίᾳ τὸν ἀνεκάλυψες;

— Καὶ τί σημαίνει αὐτὸ; ἐγέλασε πρῶτην ἐμέ.

— Καὶ ἡμοιότητος τοῦ μετὸν ἀνεψιόν μου;

— Εἶνε φαντασία σας. Ἐγὼ, νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ μου δὲν τοῦ ἦρα ὁμοιότητα με τὴν εἰκόνα ποῦ ἔχομεν εἰς τὴν σάλαν.

— Μὰ τότε τὸ λοιπὸν, τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ!

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ, καὶ αὐτὸ σὰς ἐρωτῶ.

— Φώναξέ τον.

— Νὰ τὸν φωνάξω ἐδῶ κοντὰ σας τὴν νύκτα; Ὅταν ἰδῇ ὅτι ἀνεκλύφθη, ἤμπορεῖ νὰ μὰς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο. Κλεισθῆτε ἀπόψε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, καὶ ἔχετε τὰ πιστόλιά σας γεμάτα. Αὐριον τὸ πρῶτὸ τοῦ πηγαίνω ἐγὼ ἕνα γραμματάκι σας, με ὀλίγας λέξεις ἀλλὰ με πολὺ νόημα: «τὰ ἡξερῶ ὅλα· εἶσαι ἀπατεῶν· δὲν εἶσαι ὁ ἀνεψιός μου Ὀλιβιέρος· φύγε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, διότι ἄλλῃως φωνάξω τὸν εἰσαγγελέα».

— Ὅχι, Ἀναστασία, θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, θέλω νὰ ἰδῶ ἂν αὐτὴ ἡ ὁμοιότης του μετὸν μακαρίτην εἶνε, καθὼς λέγεις, πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, αὐθέντη, φυλαχθῆτε.

— Σοῦ λέγω, Ἀναστασία, νὰ τὸν φωνάξῃς, διότι ἄλλῃως θὰ πάγω μόνος μου νὰ τὸν εὔρω.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον· ἦλθα μόνος μου!, εἶπεν εἰσερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ γραμματέας τοῦ κ. Χαμελ, ὅς τις, ὑποπεύων τὰ συμβάντα, εἶχε μείνει ἀκούων ἔξωθεν τῆς θύρας.

Ἡ Ἀναστασία ἐφοβήθη, ὄχι μήπως ἀποκλυθῆ ὅτι ἔλεγεν, ἀλλὰ μὴ ἐπέλθῃ ἐξήγησις τις, ἥτις θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ διωχθῶσιν ἀμφότεροι.

— Πήγαίν' ἔξω, φύγε!, ἀνέκραξε· φύγε, ἢ θὰ φωνάξω βοήθειαν, θὰ φωνάξω τὴν περιπόλον.

— Ἦσυχ' Ἀναστασία!, εἶπεν αὐσηρῶς ὁ κ. Χαμελ· καὶ σεῖς, κύριε, πλησιάζετε. Εἰσθε ἐδῶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνεψιοῦ μου Ὀλιβιέρου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἡ Ἀναστασία ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν εἶσθε ὁ ἀνεψιός μου Ὀλιβιέρος.

— Ἡ Ἀναστασία ἀπατάται, ἀγαπητέ μου θεῖε. Ἴδου τὰ ἔγγραφα τῆς γεννήσεώς μου, τὸ ἔγγραφο τοῦ γάμου τῆς μητρὸς μου, καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραψεν ὁ πατήρ μου, πρὶν ἀποθάνῃ.

## Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Τί σκέπτεσαι λοιπὸν νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ Φαίδ-Βέης, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀσυναρτήτου λόγου τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν σκοπὸν του.

— Τί σκοπεύω νὰ κάμω; Φαίδ, ἀπεφάσισα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, καὶ νὰ ζῶ τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἣν εἶχον ἐγκαταλίπει.

— Σπουδάζων τὰ λέγεις αὐτά, Τζελάλ; ἐνῶ εἶσαι εἰς τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ σύντροφος τῶν ἐρωτικῶν ἐκδρομῶν του, ὁ τὰ μάλιστα εὐνοούμενος αὐλικός, ὁ τοῖς πᾶσιν ἐπίφθονος, ὁ ὑφ' ἀπάντων κολακευόμενος; καὶ θὰ ἀπαρνηθῆς λοιπὸν πάσας ταύτας τὰς χαράς, πᾶσαν ταύτην τὴν προπόδων σου δόξαν;

— Μὴ ζητήσητε νὰ μ' ἀποτρέψητε τοῦ σκοποῦ μου, εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ Τζελάλ, τὸ καθήκον, ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παρεγνώρισα, πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ προσηγῆται τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων μου. . . Ὑμεῖς, Φαίδ, ὑποβάλετε τὴν παραίτησίν μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ὑμῶν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου ἵνα ἀπαλλαγθῶ τῶν ὀχληρῶν περιέργων, οἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ ζητήσωσι νὰ μάθωσι τί ἀπέγεινα. . . Ἀπέθανον ὡς πρὸς τὸ παρελθόν μου, μόνον δὲ τώρα ἀρχίζω νὰ ζῶ διὰ τὸ μέλλον. . .

Ὁ Τζελάλ ἐφαίνετο σπουδάζων καὶ ἀποφασιστικός, καίτοι ἡ φωνή του ἦτο τρομερά. Ὁ ποιητὴς ἐνόησεν ὅτι αἱ μεγάλαι λῦπαι, ὡς αἱ μεγάλαι χαραὶ, δύνανται νὰ τελῶσι θαύματα, καὶ ὑποκλίνας ἐνώπιον τοῦ φίλου του:

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπεν ὀξείως εἶναι ὠραῖον ποίημα, τὸ δὲ καθήκον εἶναι ἡ ὠραιότητα σελὶς τοῦ πεζοῦ λόγου, ἣν δύναται νὰ γράψῃ τις ἐν τῷ βίῳ του.

Ἡ συνομιλία τῶν δύο νέων διεκόπη ἔνεκα τῆς ψαλμωδίας τῆς τελευταίας δεήσεως. Ὁμάδες πιστῶν Μουσουλμάνων ἐπορεύοντο εἰς τὸ τέμενος, μεταξύ δὲ αὐτῶν ὁ Τζελάλ ἀνεγνώρισεν τὸν πατέρα του.

Ὁ Ῥεσιδ-Μολλᾶς προῦχῶρει ἔχων ἠνωρθωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον γαλήνιον καὶ ἤρεμον τὸ βλέμμα, περιεστοιχισμένος ὑπὸ συμπαθῶν καὶ προθύμων φίλων.

— Χαῖρε, εἶπε τέλος ὁ ἀξιωματικός σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Φαίδ. Τὸ πρῶτον βῆμα μὲν ἐν τῇ ἀγαθοεργίᾳ ἔσται τὸ νὰ βαδίζω ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ σεβαστοῦ ἐκείνου γέροντος, καὶ νὰ ἀναμιγνύω τὰς δεήσεις μου μετὰ τῶν ἰδικῶν του ὅταν δέηται ἡ δαζάχη τὸν Ἀλλάχ. . . Ὑγίαινε. . .

Εἶπε, καὶ περιελιχθεὶς καλῶς τὸν μανδύαν του ὁ Τζελάλ-Βέης ἠκολούθησε τὸν πατέρα του, ὅστις ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τοῦ τζαμίου.

▲

Ὡς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Φαίδ-Βέης, ἡ ἐκδρομὴ ἀνεβλήθη. Ὁ Ἀβδουλ-Μετζίτ, ὅστις σχεδὸν οὐδὲν οὐδέποτε τι ἐπιθυμῶν, ἔτι δ' ὀλιγώτερον θέλων νὰ φκίνηται ὅτι ἐπεθύμει τι, ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τῶν αὐ-

λικῶν του πρὸς τῇ γοαίᾳ Νατζέ, ἐνῶ ὁ Τζελάλ-Βέης ἀνεχώρει ἐν πάσῃ σπουδῇ πρὸς τὴν Σταμπούλ, ἔνθα προσεκάλει αὐτὸν ἐπιστόλιον κατεπεύγον, πλήρες ὑποσχέσεων λακωνικῶν, ἃς ἠδύνατο νὰ ἐρημνεύσῃ τις μυριοτρόπως.

«Ἐφέντη, ἔλεγε, καρδιά τις ἀγαπῶσα ὑμᾶς ἀποθνήσκει μακρὰν σας. Φίλη τις σας περιμένει ἀνυπομόνως. Ἐὰν διατηρῆτε ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνάμνησίν τινα, θὰ ἀφήσετε τὰ πάντα καὶ θέλετε ἐλθεῖ!»

Τὸ ἐπιστόλιον ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς γυναικείας ὀλίγον τεταραγμένης ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως ἴσως, ἀλλ' ἡ ὀρθογραφία ἦτο τόσον ἀνεπίληπτος, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ εἰς ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὀθωμανίδες αἱ δυνάμεναι νὰ γράψωσιν ὀρθῶς εἶναι λίαν σπάνιαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Τζελάλ-Βέης οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προήρχετο ἐξ εὐγενοῦς τινος κυρίας. Κάτωθεν τοῦ ἐπιστολίου, εὐωιδιῶντος ἐκ σανδράχης, ἀνεγινώσκοντο αἱ λέξεις αὗται:

Ἰστερόγραφον σπουδαῖον. — «Εἰς Λαλε.η-τζαμί, αὐριον πρωί, ὦρα ὀγδὴ.»

Ἡ συνέντευξις ὠρίζετο λίαν πρωί, ἀλλ' ὡς ἐρωτικὴ καρδιά ἡ φιλοῦσα τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, ὁ φίλος ἀξιωματικὸς ἤξευρεν ὅτι δὲν εἶναι τις κύριος τῶν ὠρῶν — καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀνατολῇ — διὸ ἔσπευσε νὰ φθάσῃ ἐνωρὶς εἰς Σταμπούλ.

Τρεῖς ἵπποι, σεσαγμένοι, ἔτοιμοι, μετὰ τῶν ἐριπίπων καὶ φαλάρων αὐτῶν, ἵπποι Ἀραβικοὶ, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ὑπερήφανον καὶ νοήμονα, τὴν χαίτην μεταξοειδῆ καὶ τὰ σκέλη ἰσχνά, περιμένοντες κάτωθεν τῆς βαθμίδος, ἐκρατοῦντο ἐκ τοῦ χαλινοῦ ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων (σιε).  
Ὁ Ἀβδουλ-Μετζίτ ἀνέβη πρῶτος εἰς τὸν ἵππον του, περιτυλιχθεὶς θερμῆν σισύραν καίτοι ἡ πρωινὴ αὔρα δὲν ἦτο πολὺ ψυχρά: εἶτα δὲ ὁ Φαίδ-Βέης ἐπήδησεν ἐπὶ τὸ ἐρίππιον ἵνα προφθάσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἧς ὁ ἵππος ἔφευγε καλπάζων. Ὁ Τζελάλ-Βέης συνήντησε μετ' ὀλίγον τοὺς δύο νέους, οὓς συνώδευε μέχρι Τζάμλιτζα, διότι ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ἡ συντομωτέρα τῶν πρὸς τὸ Βυζάντιον ἀγούσων.

Οἱ ἵππεις ἐκάλπαζον χωρὶς νὰ ὀμιλῶσιν ἡ ὁδὸς ἀντήχει ἐκ τοῦ κρότου τῆς ὀπλῆς τῶν ἵππων, τὸ δὲ κάλπασμά των ἦτο ταχὺ καὶ ἐλαφρόν, οἷον εἶναι τὸ τῶν τοιοῦτου γένους ἵππων. Αἱ παρὰ τὴν ὁδὸν συστάδες τῶν δένδρων ἠραιοῦντο καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλέμ. Τὸ ἀκαλλίεργητον ἔδαφος τῆς Ἀνατολῆς, — ἔδαφος γόνιμον, κοιμώμενον, ὡς εἰπεῖν, ἐν τῇ φαῖζ περιβολῇ του, ὡς ὄγκος χρυσοῦ ἐν τοῖς μεταλλείοις, — ἐξετείνετο εἰς ἀπέραντον πεδιάδα, κυματίζουσαν ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Τῆδε κάκεισε ἀθροίσματά τινα μικρῶν δένδρων ἐφύοντο, τυχαίως ἐρριμμένα ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς Φύσεως.

Ἐπὶ μίαν ὥραν αἱ νέοι ὤδευον οὕτω, μόλις ἀνταλλάσσοντες λέξεις τινας ἐκ τῶν συνήθων καὶ τετριμμένων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὕψις τῆς ἐξοχῆς μετεβλήθη ἐπὶ τὸ βέλτιον: γλῶσσαν σπανία καθίστα κατα-

πράσινον λοφίσκον τινά, ὃν ἐδέησε ν' ἀνεβῶσι βραδύτερον βαίνοντες: αἱ πτέριδες καὶ τὰ σπάρτα ἀντικατέστησαν μετ' ὀλίγον τὰ φύκη, σκυθρωπαὶ ἐλάται, εἶτα δὲ ὑψηλαὶ πλάτανοι καὶ τινες στάχες ἀραβοσίτου, οὓς ὁ ἀνεμος εἶχε σπείρει ἐκεῖ, ῥυαζ κυλιῶν ἀργυροειδῆ τὰ νάματά του με κελάρυσμα εὐήχον ἐπὶ κοίτης χαλίκων, ταῦτα πάντα προηγούντο τῆς βλαστήσεως. Οἱ κυματισμοὶ τῆς πεδιάδος ὑψώθησαν εἰς ὑψηλὰ κύματα καὶ καθίσταντο λόφοι, σχηματίζοντες κοιλάδας μεταξύ τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο χωρὶα τινὰ οὕπω ἐξεγεθῆντα ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Τέλος ἀληθῆς δάσος μεγάλων δένδρων περιέβαλε τὸν ὀρίζοντα. Ἐφθασαν εἰς Τζάμλιτζα.

[Ἰκτάται συνέχεια].

K.

## Ἡ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ

Ἐντὸς μυροβόλου θαλάμου ὀκτῶ ἡ δέκα ἄνδρες ἐκάθηντο περὶ νέαν καὶ ὠραίαν κυρίαν, ναυελῶς ἐξηπλωμένην ἐπὶ μεταξοστρώτου διβανίου. Οἱ δέκα νέοι ἦσαν Ἐνετοὶ: ἡ ὠραία κυρία ἦτον ἡ Μαρίνα, διάσημος αἰοῖδος τοῦ θεάτρου τοῦ Φοῖνικος.

— Αὐτὸς ὁ στέφανος εἶναι πολὺ ναυπός, Μαρίνα, εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου ἄνθη τινὰ τεθειμένα ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν στεφάνων μακρανθέντων ἤδη.

— Μοὶ τὸν ἔρριψαν χθὲς ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν Σεμιράμυδα.

— Καὶ αὐτός;  
— Μοὶ τὸν ἔδωκαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Cenerentola.

— Ἐμαράνθη ἤδη, εἶπεν ὁ ἀββᾶς Φαρνέττι, αὐτοσχέδιος ποιητῆς: ἐμαράνθη ὡς πᾶσαι αἱ πρωτότοκοι ἀδελφαὶ του: ἐμαράνθη ὡς θὰ μακρανθῇ καὶ αὐτὸς μέχρι τῆς ἐσπέρας.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι: μήπως ἡ Μαρίνα δὲν ἔχει ἐν ἄνθος, τὸ ὅποιον οὐδέποτε θὰ μακρανθῇ, ἦτοι τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Ἐνετίας;

Οἱ παριστάμενοι ἐχειροκρότησαν, ἡ δὲ Μαρίνα ἠγχαρίστησε τὸν κόμητα δι' ἐλαφροῦ μειδιάματος, εἰς ὃ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ θλιψὴν καὶ πικρίαν.

— Ἡ Ἐνετία, εἶπεν ἡ Μαρίνα, με ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ μόνην ἐμέ. Πρὸ τριῶν μηνῶν μ' ἐλάτρευε. Τὴν πρωίαν μεγάλη χαρὰ κατελάμβανε τοὺς πολίτας, ὅταν τὸ ὄνομά μου ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν θεατρικῶν εἰδοποιήσεων, τὴν δ' ἐσπέραν. . . ὦ! τὴν ἐσπέραν! ὅταν ἐνεφανίζομην ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἐσείετο ἐκ τῶν χειροκροτήσεων: ὅταν ἐτραγῶδουν, ἐπεκράτει θρησκευτικὴ σιγή, ὅταν δ' ἐπεράτουν τὸ ἔσμα μου, αἱ ἐπευφημίαι ἐμέθυον τὴν ψυχὴν μου!

— Οὐδενὸς πάντων τούτων στερεῖσθε, Μαρίνα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Ῥόλλι, θεωρούμενος τότε ὡς εἰς τῶν ὠραιωτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας.

— Τί φρονεῖτε, μαρκήσιε; Ἀλλά, πιστεύσατέ με, ψυχραὶ χεῖρες μοὶ ῥίπτουσι στεφάνους, καὶ χεῖλη ἀνευ συγκινήσεως με ἐπευφημοῦσιν: εἶναι σεβασμὸς ἔτι, ἔξις ἴσως, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον ἐνθουσιασμός.

— Ἀληθές: εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι, ὅτι

ἡ Βελλίνα εἶναι ὠραία, καὶ ὅτι ᾄδει μετὰ χάριτος ἀπαρμιλλοῦ. . .

— Νομίζετε; εἶπε διακόψασα αὐτὸν ζωηρῶς ἡ αὐδὸς μετὰ πείσματος. Διατί λοιπὸν δὲν ὑπήγατε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ χειροκροτήσητε τὸ ἀπαρμιλλοῦ αὐτῆς ᾄσμα; Ἀναμφιβόλως, ἐξ οἴκου πρὸς ἐκπεσοῦσαν ἰσχὺν ὑπεμείνατε νὰ μοὶ κρατήσητε συντροφίαν! ὦ, μισῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα! τὴν μισῶ ἐμμανῶς, λυσσῶδως, ὡς Ἴταλὸς! Ποσάκις, ὅταν ἡ αἰθουσα ἀντήχει ἐκ τῶν ἀποδιδόμενων αὐτῇ χειροκροτημάτων, σκέψεις ἀπαίσιου, σκέψεις αἱματηραὶ διήλθον πρὸ τῆς πυρεσσοῦσης φαντασίας μου! Δεκαεπτὰ κύριοι, ἐκτύπησα δι' ἐγχειριδίου τὴν ἀντίζηλόν μου ἐν τῷ ἔρωτι. Σήμερον εἶμαι εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἡ δὲ Βελλίνα εἶναι ἀντίζηλος τῆς δόξης μου!

— Διατί ἀποκαλεῖτε ἐαυτὴν ἐκπτώτου ἰσχὺν; Εἰσθε ἀκόμη βασίλισσα. Μόνον συνεμερίσθητε τὸν θρόνον.

— Κύρη, ὁ θρόνος καὶ ἡ καρδία οὐδέποτε μερίζονται.

— Ὁ ἀγὼν σας λοιπὸν εἶναι τόσος ἀπληγισμένος ὥστε, πάντες τὸν ἐγκαταλείπουν; Μὴ βλέπετε συνηθροισμένους περὶ ὑμᾶς καθ' ἡν μάλιστα ὦραν ἡ ἀντίζηλος ὑμῶν ὑφίσταται, ἐν τῷ Φοίνικι, μίαν τῶν δυσχερεστῶν δικιματιῶν αὐτῆς.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, φίλοι μου· ἐθυσίασατε τὴν ἐσπέραν σας εἰς τὴν ἡμικρανίαν μου· ἀλλὰ μεθαύριον ἡ Βελλίνα θ' ἀριθμῆ ὑμᾶς μετὰ τῶν δικαστῶν τῆς, καὶ θ' ἀναμιζήτε τὰς χειροκροτήσεις ὑμῶν μετὰ τῶν χειροκροτήσεων τοῦ πλήθους.

— Μήπως δὲν εἰσθε ἡ κατὰ προτίμησιν φίλη, ἡ φιλάτη ἐρωμένη τοῦ δουκὸς Ἀκουαβίτα, τοῦ ἐνδόξου τούτου μεγιστάνου, οὐτινος ἡ ψῆφος δύναται ν' ἀντισταθμίσῃ τὴν ψῆφον συμπάσης τῆς Ἐνετίας;

— Ὁ Ἀκουαβίτας λέγετε; μὲ ἡγάπησεν ὅταν μὲ ἡγάπα ἡ Ἐνετία, ἡ μᾶλλον ἡγάπα ἐν ἐμοὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἐνετίας. Ἦμην ἡ βασίλισσα τῆς πόλεως καὶ ἦτο βασιλεὺς μου· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο εἰς τὴν ἀλαζονείαν του. Καὶ καλεῖτε τοῦτο ἔρωτα, κόμη Σπόζι! εἶπατε φιλαυτίαν! Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Βελλίνα θριαμβεῖ, τὸ ὄνομά της εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη τοῦ δουκὸς. Πρὸ ὁκτῶ ἡμερῶν τῷ ἔκαμν περὶ τούτου πικρὰς παρατηρήσεις, καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπάνειδον πλέον. Εὐρίσκεται ἴσως πλησίον τῆς Βελλίνας.

Ἡ Μαρίνα συνωφρῶθη, οἱ δὲ ὠραῖοι μαῦροὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν.

— Καὶ αὐτὸς ὁ στέφανος, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, αὐτὸς ὁ στέφανος, ὁ ὁποῖος χθὲς ἔτι ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ μετώπου σας. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσέρχεται παρὰ τῇ Μαρίνᾳ ὁ κ. Ρουλεμάν. Ἦτο Γερμανός, παχύς, πνευματώδης. Κατῶκει ἀπὸ ἔτους εἰς Ἐνετίαν, οἱ δ' εὐγενεῖς ἡγάπων αὐτόν, καίτοι ἕνεκα τῶν ἐξηγημένων ἰδεῶν καὶ τῆς ὀλίγῃ τραχείας εἰλικρινείας αὐτοῦ τὸν εἶχον ἐπονομάσει φιλόσοφον.

Εἰσῆλθε καθ' ἡν στιγμήν ὁ κόμης ὠμίλει περὶ τοῦ στέφανου.

— Παρετήρησα, εἶπεν, ἀκριβῶς, ἕνα ὄμοιον μετὰξὺ ἐκατοστύων, τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἔρριψαν εἰς τὴν Βελλίναν.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὸ θέατρον; τὸν ἤρωτησεν ἡ Μαρίνα, εἰς τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον ἀνῆλθεν αἰφνιδίον ἐρύθημα.

— Ναί, κυρία.

— Καί... ὀθρίαμβός της ὑπῆρξε πλήρης;

— Πλήρης. Τὴν ἐξήγαγον ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τὴν παράστασιν.

— Ἀπαξ μόνον μοὶ ἔκαμν αὐτὴν τὴν τιμὴν.

— Μετὰ τὸ θέατρον ἡ μουσικὴ ἔπαιξε πρὸ τῆς οἰκίας της.

— Οὐδέποτε ἔκαμν πρὸς με τοῦτο.

Ἡ Μαρίνα ἐγένετο ὡρὰ ὡς ὁ ἀλάβαστρος τοῦ ὠρολογίου αὐτῆς.

— Ἐρχομαι ἐκ τῆς οἰκίας της, προσέθετο ὁ κ. Ρουλεμάν, καὶ ἀφῆκα πρὸ αὐτῆς τὸν δοῦκα Ἀκουαβίταν, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν μέχρι τῶν δωματίων της.

— Τὴν ἀφῆκεν εἰς τὰ δωμάτια! . . .

Ἡ Μαρίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ πλείοτε καὶ ἐλιποθύμησεν.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἐαυτὴν, πάντες οἱ Ἐνετοὶ ἀπεσύρθησαν μετὰ τοῦ κ. Ρουλεμάν, ὅστις πρὸς τὴν σκηνὴν ταύτην ἀνέστειλε τοὺς ὤμους. Ὁ ἀββᾶς Φαρνέττι, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν ὅπως ποιήσῃ ἕνα κἂν στίχον ἐν τῇ ταχείᾳ ταύτῃ συνδιαλέξει, ἀπέζημιώθη αὐτοσχεδιάσας δεκάδρα στίχων ἐπὶ τῆς λιποθυμίας.

Ἄλλ' ἀπατώμεθα λέγοντες ὅτι πάντες οἱ Ἐνετοὶ ἀπεσύρθησαν, διότι δὲν ἦτο βέλαιον ἀνεῖδον ἐξεληθὸν τὸν κόμητα Σπόζι.

Τὴν ἐπισύσταν, ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ κομψῶς ἐσκευασμένη, δύο ἀνδρῶν καὶ μία γυνή φοροῦσα δάμιον· ἐκάθηντο παρὰ τινα τράπεζαν, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον τέσσαρες παροψίδες.

— Πιστεῦετε ὅτι θὰ ἔλθῃ; εἶπεν ὁ δούξ Ἀκουαβίτας πρὸς τὸν ὁμοτράπεζον αὐτοῦ κ. Ρουλεμάν. Συνῆλθεν ἄρα ἐκ τῆς λιποθυμίας αὐτῆς;

— Θὰ ἔλθῃ.

— Θὰ κατορθώσωμεν νὰ συμφιλιώσωμεν αὐτὰς τὰς κυρίας;

— Μία καλὴ συνάγχη ἢ ἡ ἀπώλεια τῆς φωνῆς τῆς Βελλίνας θὰ ἦτο καταλληλοτέρα πρὸς ἐπιτεῦξιν τοῦ ἀποτελέσματος τούτου ἢ ἡ μεσολαβησις τοῦ δουκὸς Ἀκουαβίτα.

— Διάβολε! Οὕτως ἡ συνδιαλλαγή θὰ ἡγοράζετο πολὺ ἀκριβᾶ.

Ἡ Βελλίνα ἀντήμειψε τὸν δοῦκα δι' ἐπιχαρίτου μειδιήματος.

Ἠκούσθη ἡ θύρα ἀνοιγομένη. Ἡ Βελλίνα ἔθηκε ταχέως τὴν προσωπίδα αὐτῆς, ἢ δ' ἀντίζηλός της εἰσῆλθε φοροῦσα καὶ αὐτὴ δάμιον, ἀλλὰ κρατοῦσα εἰς χεῖρας τὴν προσωπίδα αὐτῆς.

— Ἀκουαβίτα, εἶπε, καθ' ἡν στιγμήν ὁ δούξ ἠτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ, εἰξεύρω διατί μὲ προσεκάλεσες. Θέλεις ἡ Βελλίνα καὶ ἐγὼ νὰ ἐνγκλισθῶμεν. Συγκατατίθεμαι εἰς τοῦτο. Ἄρες, Βελλίνα, τὴν προσωπίδα σου. Ὁ φθόνος εἶναι κακὸς σύμβουλος, τὸ δὲ πείσμα τὸ ὅποσον θὰ ἤσθαι νόμην θὰ ἠῤῥαξε τὸν θρίαμβον τῆς ἀντιζήλου μου. Χειροκροτήσας αὐτὴν πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν τῆς Ἐνετίας θὰ εὕρω καλλιτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν ἐκδίκησιν.

— Καλῶς, Μαρίνα! Οὕτω πρέπει νὰ θυσιάσῃ τις ἀδίκους δυσχερεσκείας. Ἡ Ἐνετία καὶ ἐγὼ θὰ σ' εὐχαριστήσωμεν διὰ τοῦτο. . .

Ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ δὲ γεῦμα ὑπῆρξεν εὐθυμον. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἡ Βελλίνα ἔπιεν ὑπὲρ τοῦ θρίαμβου τῆς Μαρίνας, ἥτις μετὰ δύο ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Σεμιράμιδα.

Ἡ Μαρίνα ἀνταπήνησε.

— Πίνω, εἶπεν, ὑπὲρ τοῦ θρίαμβου τῆς Βελλίνας. Αὐριον θὰ λάβῃ μέρος κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Κουρέα τῆς Σεβίλλης. Ἀφοῦ ἀναμιζῶ τὰς χειροκροτήσεις μου μὲ τὰς τοῦ πλήθους, ὑπόσχομαι νὰ ρίψω εἰς τὴν Ροῦίναρ στέφανον ἀμάραντον καὶ οὐχὶ ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δαψιλῶς ρίπτει πρὸς ἡμᾶς ὁ θαυμασμὸς τῶν Ἐνετῶν.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Μαρίνας ὅτε ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας, εἶχε παράδοξον ἔκφρασιν. Ἡ Βελλίνα συγκινηθεῖσα τὴν ἐνηγκαλίσθη κλαίονσα ἐκ χαρᾶς.

— Αὕτη θὰ ἦναι ὠραία ἡμέρα διὰ τὴν Ἐνετίαν!, εἶπεν ὁ δούξ.

Ὁ Ρουλεμάν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Τὴν ἐπισύσταν ἡ αἰθουσα τοῦ Φοίνικος ἦτο πλήρης. Ἡ εἰδησις τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν δύο ἀντιζήλων εἶχε διαδοθῆ ἤδη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Οἱ θαυμασταὶ τῆς Μαρίνας καὶ τῆς Βελλίνας εἶχον πάντες δώσει συνέντευξιν ἐν τῷ θεάτρῳ, οὐχὶ χωρισμένοι ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς πάλης, ἀλλὰ συνηνωμένοι ἐν κοινῷ θαυμασμῷ. Φρενητιώδη εὖγε ἀντήχουν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅσκις ἔβλεπον τὴν Μαρίναν καθημένην ἐντὸς θεωρείου τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἀνωθεν τῆς σκηνῆς, καὶ χειροκροτοῦσαν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Βελλίνας. Μεταξὺ τοιούτων φαιδρῶν φυσιογνωμιῶν μόνον ἡ τοῦ Ρουλεμάν διετῆρει ἔκφρασιν ἀνησυχίας.

Ὅτε κατεβιβάσθη ἡ αὐλαία, ἐζήτησαν καὶ πάλιν τὴν Βελλίναν.

Ὅταν ἡ Βελλίνα ἐνεφανίσθη, βροχὴ στερῶν ἐκάλυψε τὴν σκηνήν. Ἡ Μαρίνα ἔρριψε τὸν ἐαυτῆς στέφανον ἐν τῷ μέσῳ χειροκροτήσεων.

Αἰφνης ἠκούσθη διαπεραστικὴ κραυγὴ. Ἡ Βελλίνα ἔπεσε νεκρά. Ὁ στέφανος τῆς Μαρίνας εἶχε κτυπήσει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ὁ στέφανος οὗτος ἦτο ἐξ ὀρειχάλκου! . . .

✱

— Ὅπως ὠραία ἡμέρα διὰ τὴν Ἐνετίαν, εἶπεν ὁ κ. Ρουλεμάν πρὸς τὸν περίτρομον δοῦκα . . . ἂν μ' ἐπιστεῦετε! . . .

Ἐνθ' δ' ὁ ἀββᾶς Φαρνέττι, ἠυποσχεδίαζε μεγαλοφώνως ἐν τῷ διαδρόμῳ ἐπιτάφιον ἔμμετρον διὰ τὴν θανούσαν, ἡ Μαρίνα, ἥτις εἶχε συλληφθῆ, διελθοῦσα πρὸ αὐτῶν εἶπε:

— Δὲν τῇ εἶχον ὑποσχεθῆ ἀμάραντον στέφανον; . . .